

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XVI. Quomodo propter haeresin Aëtii, & eorum qui erant Antiochiae, Imperator decrevit ut Synodus fieret Nicomediae. Sed cum terrae motus & alia multa intervenissent, primo quidem Nicaeae, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Liberium quoque consubstantialis vocabulum condemnasse, & Filium Patri dissimilem confiteri. His per Occidentaliuni legatos confectis, Imperator Roman redeundi potestatem Liberio concessit. Scripserunt etiam Episcopi qui Sirmium convenerant, ad Felicem qui tum Romana Ecclesiæ præsidebat, & ad clerum ejusdem civitatis, ut Liberium susciperent, utque ambo Apostolicam sedem gubernarent, & simul sacerdotio fungerentur absque ulla diffensione: & quicquid molestiæ acciderat propter Felicis ordinationem, atque absentiam Liberii, oblivioni traderent. Nam Liberium utpote virum undequaque egregium, & qui pro religione Imperatori fortiter restitisset, populus Romanus impense diligebat: adeo ut ejus causa gravissimam seditionem excitaverit, & ad caedes usque proruperit. Post hæc vero cum Felix modico tempore supervivisset, Liberius solus Ecclesiam administravit. Quod quidem divina providentia ita dispensavit, ne sedes Petri dishonestaretur, à duobus Præfulibus simul gubernata: quod discordiæ signum, & ab Ecclesiasticis legibus alienum est.

ὡς ἐλθέει. τὸ ὁμοσίον ἀπεδοκίμασε, ἀνόμοιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν δόξαζέει ἐπὶ ταῦτα ὡδὲ καλῶρθατο τοῖς ἐκ τῆς ὕστερας πρέσβευσι, ἀπέδωκεν ὁ βασιλεὺς λιβερίῳ τῶν ἐπὶ ῥώμῳ ἐπάνοδον γραφῶν τῆς περὶ δέξασθαι αὐτὸν οἱ ἐν σιρμίῳ ἐπίσκοποι, φίληκε τὸ ἡγούμενον τότε τῆς ῥωμαίων ἐκκλησίας, καὶ τὸ ἐνθάδε κλήρω ἀμφὶ τὸν ἀποστολικὸν ἐπιτροπεύειν θρόνον, ὅτι καὶ ἰσραὴλ μετ' ὁμοιότητος ἀμνηστία τὴν ἀποστολικήν τα συμβάλλα ἀναρὰ διὰ τὴν φίληκεν ῥωμανίαν, καὶ τὴν λιβερίου ἀποδοχίαν. οἱ δὲ τὰ ἄλλα καλὸν καὶ ἀγαθὸν τὸν λιβερίου καὶ ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς δόγματι ἀπέστηκε τῷ βασιλεῖ. ἡ γὰρ ὁ τῶν ῥωμαίων ἡγεμῶν καὶ μεγίστην ἀνακινήθηναί τασιν, ὅτι μετὰ φόνων χωρῆσαι ὀλίγον ἤ χρόνον φίληκεν ἐπιδοῦσά τῳ, μόνῳ λιβερίῳ τῆς ἐκκλησίας ἀπεδοκίμασε ταύτην πῆξαι θεῶν διοκῆσαι, ὡς τὸν ἀπὸ τῆς θρόνον μὴ ἀδοξῆν, ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων ἰθυνομένων. ὁ διχονομίας σύμβολον ἐστὶ, ὅτι ἐκκλησιαστικῆς θεομετῆ ἀλλοτρίων.

CAPUT XVI.

Quomodo propter hæresin Aëtii, & eorum qui erant Antiochia, Imperator decrevit ut Synodus fieret Nicomedia. Sed cum terra motus & alia multa intervenissent, primo quidem Nicææ, postea vero Arimini & Seleucia Synodus congregata est. Item de Arsacio Confessore.

ET hæc quidem Sirmii acta sunt. Eoque tempore ob metum Imperatoris, Orientales atque Occidentales consentire inter se in Doctrina fidei videbantur. Ob ea vero quæ Antiochiæ contata fuerant, & propter hæresin Aëtii, Imperator Synodum Nicææ celebrare constituit. Sed cum Basilius ejusque affectu id recusassent, eo quod olim de fide illic tractatum fuisset, placuit Nicomediæ in Bithynia Synodus congregaretur: utque ex omnibus Provinciis Episcopi qui præ cæteris prudentia valerent, & intelligendi dicendique facultate præditi essent, ad præstitutum diem Imperialibus literis ocycus evocarentur, ita ut vice omnium Provinciæ suæ Episcoporum in Concilio residerent &

Κεφ. 15.

Ὅτι δὲ πῶς ἀντὶ αἰρήσεως καὶ ἐν ἀντιοχίᾳ, ἔπειτα ἐν νικαίᾳ ἐκκλησίᾳ, ἡμεῖς ἐπιδοκίμασε, καὶ τῶν ἐν τῷ μέγιστον ἐπιστολικῶν, ἀποδοχῆς μετ' ἡμῶν, ὡς καὶ ἐν ἀριμίνῳ καὶ σελευκίᾳ ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ ἐν ἀρσάκιῳ τῷ μολογῶν.

ΕΝ μὲν ἐν τῷ σιρμίῳ ταῦτα ἐγένεον ἀναλοῦν καὶ δύσιν ὁμοφρονεῖν κατὰ τὸ δόγμα πρὸς τῶν ἐν ἀντιοχίᾳ νεωτεριῶν, καὶ τῶν ἀετίς αἰρέσεως, ἐκείνην ὁ βασιλεὺς ἐπιδοκίμασε συνδοῦν ἐν νικαίᾳ. ὡς καὶ ἐκκλησίᾳ τῶν ἀμφὶ βασιλεῖον διὰ τὸ παλαιὸν ἐκκλησίᾳ τῶν κατὰ τὸ δόγματι συμβεβηκυῖαν ἐδοξεν ἐν νικομηδείᾳ τῆς βιθυνίας καὶ ῥωμαίων εἰς ῥήτωρ ἡμέραν μετὰ τῆς κατὰ τῶν ἀν' ἕκαστον ἐθνῶν ἐπισκοπῶν, οἱ συναγαγεῖν ἐπιηδειότεροι ἡδόκεν, καὶ νοεῖν καὶ γενεῖν ἰκανοὶ ὡς ἀντὶ πάντων τῶν ἐθνῶν ἔθνης, μέλασχεῖν αὐτὰς τῆς συνόδου.

τῆ κείσει παρῆναι ἤδη δὲ καὶ τῶ πλειό-
των κτ' τῶν ὁδοιπορίαν ὄντων, ἀγγελλε-
ται τὸ νικομηδείας πάθος, καὶ ὅτι πᾶ-
σαν ὁ Θεὸς καλέσειεν ὡς ἐπὶ ἀπολομένη
ἢ ἀρδῶν τῆ πόλει πανταχῶς κρατεῖντο,
ἐπέχον οἱ καθ' ὄδον Ἐπισκοποὶ ὡς γινώσκοντες
ἢ φημι ἐργάζεσθαι, ὅσα ἄχρη τῶν πεπον-
θῶτων τὰ δεινὰ τοῖς ἀπῶθεν ἠγγέλλεν ἵπε-
δουλλεῖτο ἢ νικάϊαν τε καὶ πέρεινον, καὶ τὰς
πλησίον πόλεις, κοινωῆσαι τῆς συμφορᾶς
πρὸς ἐπὶ ἢ καὶ τῶν κωνσταντινουπόλεω ἔμε-
ρεῖως ἢ ὅδῃ δὲ Φεργενίας τῶν Ἐπισκόπων
ἐλύπει τὸ συμβᾶν, καθότι καὶ ἐκκλησία
μεγαλοπρεπῶς οἰκοδομημένη κατεσείσθη,
καὶ πρὸς τῶν Ἐπισκοπείων, ἀγγελλομένη τῶν βα-
σιλικῶν, ὡς Ἐπισκόπων πλῆθος καὶ ἀνδρῶν
καὶ παιδῶν καὶ γυναικῶν ἀπώλετο, πρὸς
φυγόντων τῆ ἐκκλησίας ἐπ' ἐλπίδι τῶ ἐν-
θάδε σωθῆναι ὅσα ἀληθῶς δὲ ταῦτα
εἶχε δεινότερα γινώσκοντες ἢ σωμαξίμου ἡμέ-
ρας, ὁ σεισμός ἐνεσηκῆν Ἐπισκόπων δὲ
μὴ κερῶντο ὁ νικομηδείας αὐτῆς, καὶ
ἀλλ' ὁ δὲ βοσπόρος, τῆς ἐκκλησίας ἐξω-
θεν κατέλειφθησαν ἐν ἀκαριαίῳ τὸ χρόνον
κατασείσεως τῆς πόλεως, ἔδῃ ἐνεδέ-
χθη δυνάμει ὅδῃ θείας ἀλλῆ κατα-
στροφῆν ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ πείρᾳ τῶ κω-
νσταντινουπόλεως ὡς ἔπιπαι ὅπῃ ἔτυχεν ἕκαστος ἐς ὧς
ἢ ἐσώθη, ἢ ἀπώλετο λέγεται δὲ πρὸς
ἢ τῶν ταύτων τῶν συμφορῶν, πρὸς
ἢ δὲ σακίον ὅς τὸ μὴ γινώσκοντες ἢ
ἢ πρὸς τῶν δὲ πρὸς τῶν βασιλι-
κῶν λείων, ὅσα ἀσημῶν τῶν ἐπὶ λικνίῃ
ἢ μολογητῆς ἐγγεῖτο καὶ τῶν στρατιῶν κα-
ταστροφῶν, ἐν τῇ ἀκρᾷ νικομηδείας, ἐν
τῶ τῶ τείχεος κατὰ φιλοσοφῶν ἐνθα
ἢ πρὸς τῶν ἀπῶθεν αὐτῶν θεία ὅψις, ἐκείνου
ἢ ἐξῆναι τῆς πόλεως, ὡς πειρασμένης
ἢ πρὸς ἢ πρὸς ἐπὶ τῶν ἀπῶθεν ἐν τῶν τῶ
καταλαβάν τὴν ἐκκλησίαν, ἐνεδείχθη τοῖς
κληρικῶς ἐπιμελῶς ἐκείνου τὸν Θεόν, καὶ
ἢ πρὸς τῶν ἐπιτελέσαι λιλαῖς ἐπὶ λύσει ἀπει-
ρηθείσης ὀργῆς ὡς ἢ ὅσα ἐπέσει, καὶ γελοῖος ἐδῶ-
κα, ἀπρὸς ὀργῆς μιλύων παθῶν, ἀνέσπεφεν
ἐπὶ τὸν πύργον, καὶ πρηνῆς καταπεσῶν ἢ χυθῶ

A judicio interessent. Sed cum major
jam pars Episcoporum iter ingressa es-
set, nuntius allatus est de Nicomediae
calamitate, eam scilicet totam terrae
motu concussam fuisse. Cumque ru-
mor passim invaluisset, eam urbem pe-
nitus everfam esse, Episcopi ulterius
progredi destiterunt. Etenim fama,
uti solet, non in iis solum consistens
qui malum passi erant, eadem illam
proculpositis nuntiaverat. Sed Nica-
eam quoque & Perinthum, urbesque
finitimas, ipsamque adeo Constantino-
polim in partem calamitatis venisse di-
vulgabatur. Porro is casus eos Epi-
scopos qui recte sentiebant, non me-
diocri dolore affecit, eo quod Ecclesia
quoque illic magnifice constructa, cor-
ruerat: eaque res hominibus religioni
nostrae infensus occasionem praebuerat,
nuntiandi Imperatori periisse multitu-
dinem Episcoporum, & virorum ac mu-
lierum, qui in Ecclesia servandos se esse
sperantes, eodem cum liberis confugissent.
Quae tamen neutiquam vera erant.
Hora enim secunda diei quo collecta
minime celebrabatur, terrae motus
coepit. Et ex Episcopis solus Cectropi-
us, Nicomediae ipsius Antistes, &
alius praeterea quidam ex Bosporo,
extra Ecclesiam oppressi sunt. Cum-
que civitas brevi temporis momento
concussa sit, quicumque aliud volu-
issent confugere, haudquaquam po-
tuerunt. Sed primo impetu ingruentis
periculi, fere quo quisque loco stete-
rat, aut servatus est, aut interiit. Ce-
terum ajunt Arsacium quendam eam
calamitatem, priusquam accideret,
praevидisse. Erat hic natione Persa,
qui cum alendis Imperatoris leonibus
praepositus militaret, non ignobilis in-
ter Confessores Principatu Licini ex-
stiterat: abjectaque militia, in arce Ni-
comediae intra urbis muros commora-
batur, monasticae disciplinae studiis
se se exercens. Illic divina visio ei oblata,
jussit ut egrederetur ex civitate, utpote
passura ea quae mox perpeffa est. Exinde
celeriter ad Ecclesiam profectus,
mandavit clericis, ut sollicite Deo
supplicarent, precesque ei placando
offerrent, ad depellendam iram quae
intentabatur. Cum vero non persuade-
ret illis, sed ridiculus videretur, quippe
qui inasperatam praediceret cladem, in
turrim suam reversus est: pronusque
in terram cadens, Deum oravit.

Interea temporis orto terræ motu, ple-
rique perierunt: reliqui autem qui lu-
perferunt, in agros & in solitudinem
profugerunt. Etenim tanquam in opu-
lenta ac maxima civitate, ignis per om-
nes domos erat accensus in foculis,
ac furnis, & in caminis balnearum,
eorumque opificum qui ignis benefi-
cio artes suas exercent. Dejectisque
ædium tectis & lacunaribus, flamma
materiem corripuens, permixtis, ut
verisimile est, aridis lignis, & que-
cunque olei naturam habent, & ad
ignem celeriter concipiendum aptissi-
ma sunt, copiosum pabulum nata est.
Serpensque passim, ac sibi ipsi con-
iuncta ac coadunata, totam civitatem
instar unius rogi, ut ita dicam, effe-
cit. Ob hanc causam cum domus in-
accessæ essent, ii qui ex terræ motu in-
columes evaserant, ad arcem cucurre-
runt. Illic Arfacius in turre, quæ in-
conculsa steterat, mortuus repertus est,
quos orationem inchoaturus extende-
rat. Ajunt porro eum antequam moreretur, Deo supplicasse, morique
maluisse, quam oculis suis cernere rui-
nam urbis illius, in qua Christi notiti-
am primum accepisset, & Ecclesiasti-
cam Philosophiam didicisset. Cate-
rum quandoquidem narrationis ordo
ad hujus viri mentionem nos deduxit,
sciendum est, illum ita Deo charum
fuisse, ut dæmonas fugaverit, eosque
qui ab illis vexabantur purgaverit.
Quodam igitur die dæmoniacus, per
forum exerto gladio cursitare cæpit.
Cumque omnes diffugerent, & civitas
tumultu plena esset, occurrens ei Ar-
facius, prolato Christi nomine eum
dejecit: statimque dæmonio liberavit,
& ad sanam mentem reduxit. Alia
quoque multa ab illo patrata sunt,
quæ humanam vim superant: interque
& istud est. Draco, sive aliud serpentis
genus, viatores antequam ab illis vide-
retur, afflatu suo perimebat. Nam in spe-
cu juxta viam publicam latitabat. Pro-
gressus eò Arfacius, Deum oravit: &
statim serpens sua sponte egressus est
e specu, & capite ad solum alliso, semet-
ipse interfecit, & hæc quidem ita relata
sunt ab iis, qui eade accepisse dicebant
à viris qui Arfacium ipsum viderant.
Episcopi vero, propter Nicomediam cla-
dem ulterius pergere ad Concilium pro-
hibiti, alii quidem novum Imperatoris

ἐν τῷ τῷ ἢ τῷ σεισμῷ ἐπισημασθέντων ἐν
μὴν πλείους ἀπώλοντο οἱ δὲ ἀποσπασθέντες
εἰς εὐδαιμόνους καὶ τῷ ἐξήμον ἐφυγόντες
γὰρ ἐν εὐδαιμόνους καὶ μεγάλη πόλις, καὶ
ἐκάστη οἰκίαν πύρε ἡμῶν ἐτυγχάνει
χυτροπόδοις καὶ πυργέδοις, καὶ καμνίσι βα-
λανίων τε, καὶ τῷ ὅτι ἀπὸ τῶν ἐμπροσθεν
τέχνας ποιῶσιν ἐρεπιπολῶντες τῷ ἐργῶν
ἀεὶ κλειδῶσι τὰς ὑλαίς ἢ φλόξ, ἀπο-
μειγμένων ὡς εἶκος φρυγάνων, καὶ τῷ
ὅσα ἐλαιώδη ἐστὶ καὶ ἀπὸ τῶν καίεντων
διὰν ἔχει τῷ Ἰησοῦ, ἀθρόως ἐκείνη
B πανταχῶς τε ἐρπυσσα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐπιπο-
συναπομένη, μίαν ὡς εἶπεν τῶν ἀπο-
πᾶσαν πόλιν ἐποίησε καὶ ἢ τῷ τῷ
οἰκῶν ἀδάτων ὄντων, οἱ ἀποσπασθέντες
τῷ σεισμῷ, ἐπὶ τῷ ἀκρῶν ἐδραμον
C σάκιον δὲ ἐν ἀσειῶν τῷ πύργῳ εὐρέθη
κρηρὸς ὡρῶν κείνων, οἷον ἐαυτοῦ ἐπι-
σετῆς εὐχῆς δρῶν ἀμῶν λόγον ἢ τῷ
τελοῦσθαι τότε αὐτὸν, τὸν Θεὸν ἐκείνου
καὶ λαοφανῶν ἐλέσθαι μάλλον, ἢ συμφο-
ρῶν θεάσασθαι πόλεως, ἐν ἢ τὰ παρὰ
τὸν Χριστὸν ἐπέγνω, καὶ τῆς ἐκκλησιασ-
τικῆς φιλοθετίας μετέχεν ἄλλ' ἐπὶ τῷ
ἡμᾶς ὁ λόγος εἰς τὸν ἀνδρα τῷ ἡγε-
ἰσέν ὡς ὑπὸ θεοφιλίας ἱκανὸς ἢ ὁμο-
νας ἀπελαύνει, καὶ τὰς ὀχλημένους
αὐτῶν καθαίρειν ἔτω γὰρ δαίμονες πᾶ-
φος πᾶσα ἀμενος, ἀνά τὴν ἀγορᾶν ἐξεί
γόντων ἢ πάντων, καὶ θορῶν τὴν πόλιν ἐχόντων
ἢ ὑπανώμενον ἀπὸ τὸν Χριστὸν ἐπιπο-
καὶ τῷ λόγῳ κατέβαλε καὶ αὐτὰ ὁμο-
σωφρονεῖν ἐποίησε πεπότης ἢ ἀπὸ τῷ
ἀλλὰ ὑπὸ ἀνδρωπίνῳ δυνάμει, καὶ μὴ
καὶ τὸ δὲ δράκων ἢ ἢ ἕτερον ἐπέσει γῆ
D πρὸ τῷ ὄντως εὐδαιμόνους τὰ φυσικῶν
ἀπώλῃς ἀπὸ γῆλεφόρων ἐφάπτεται
θα δὲ ἀπὸ ἀγροῦν δρῶν ἐξεί
ὁ ὄφις αυτομάτως τῷ φάλεξ ὁ τῷ
δὲ τῷ ἐδάφει τὴν κεφαλὴν πρὸ τῷ
τὸν ἀνεῖλε καὶ τὰ μὴ ὄδε ἀφῆρησαν
ἀπὸ τῶν δρῶν αὐτὸν θεασαμένων
κόενοι ἔφασαν οἱ ἢ ἐπίσκοπος ἀνακο-
τῷ ἐπὶ τὴν σύνοδον ὁμοῦς διὰ τὸν κομ-
πάθος, οἱ μὴ ἀξιόμενοι πάλιν τὰ δρῶν

τῶ βασιλεῖ· οἱ δὲ, ἢ ἔχουσι δόξαν περὶ τῆς πίστεως, διὰ γραμμάτων ἐδήλωσαν ἁπορῶν δὲ περὶ τῶ περιπέδου ὁ κερδῶν, γράφει βασιλεῖ, πυθανόμω δὲ, ἢ πῶς χεῖ περὶ τῆς συνόδου ποιεῖν ὁ δὲ, ὡς εἰκός, Ἰπὶ εὐσεβεία δι' Ἰπισολῆς ἑπανέσας αὐτῶν, καὶ Ἰπὶ τῶ πάθει νικομηδείας ἀξιομυθησάμω δὲ Ἰποδευγμάτων ἱερῶν ἱσρελιῶν, παροτρύνει Ἰπὶ ἀρχαίω τὴν συνόδον, καὶ μὴ καθυθῆναι, ὡς Ἰπὲρ εὐσεβείας τῆς σωθῆς ἔσσης μὴ δὲ ἀπερρίκτες Ἰποπέμψω ὅτῳ ἐπὶ τῶτο συλλεγομῶν ἱερέας, ἀπαξ δὲ ἑλληνοθῶτας, καὶ κτ' τὴν ἐδοικτοριαν ὀφείας ὡσεὶ δὲ τῆ συνόδῳ τόπον αὐτὴ νικομηδείας τὴν νίκαιαν, ὡς ἐκεῖ τὰ περὶ τῆ πίστεως διορθωθῆναι, ἐντα καὶ ζητεῖας ἠρξάτο ἢ ὁ βασιλεὺς τοιαῦτα ἀνέγραψε, τεκηρημῶρος ὡδ' ἐπι κεχαρισμῶρα βασιλεῖ δὴ δηλωσῆν, καθότι ἢ αὐτος τὴν δεχθῆν ἐν νικαία ἐδοικμάσε γρηεῖας τὴν συνόδον· δεξάμωρος δὲ τὴν βασιλείας ἐπισολῆν, τὰ μὴν πρῶτα περὶ τῶταξεν δεχομῶνε δὲ ἑτέρως σμωελθεῖν αὐτῶς εἰς νίκαιαν, πλὴν εἰ μὴ πνεσ εἰεν τοῖς σώμασιν ἀδενεῖς· ἐκπέμψω δὲ τῶτες ἀντὶ αὐτῶν, ἢ ἀνέλων δὲ πρῶσευλίερες ἢ διακόνες, ὡς ἐτὴν αὐτῶν γνώμω δηλωσῆν, ἢ περὶ τῶν ἀμφιόλων βελεύσαας, ἢ κοινῆ περὶ πάντων ὁμοφρονήσαι· δεκα δὲ ἀπὸ τῶν ἱσσερειῶν μερῶν, ἢ τῶταξεν ἀπὸ τῶ ἔω, ἢ ἀν κοινῆ γνώμω ἐπὶ ἑξῶν· οἱ σμωιόντες, ἀφικεῖας εἰς τὰ βασιλείας, καὶ τὰ δόξαν ἢ ἀφρηγήσαας ὡς καὶ αὐτῶ συνιδεῖν, εἰ κτ' τὰς ἱερέας γραφῶς συνέπαι ἀλλήλοις, καὶ περὶ τῶν περιπέδων ὅπη ἀν ἀεῖσα δοκῆ ἐπιελέσαι· μὲν δὲ ταῦτα βελοδουταμῶρος περὶ τῶταξεν πάντας ἐνθα ἀν διάγωπαι ὅν ταις ἰθλας ἐκκλησιαίς ἐπιμῆναι, μέρησιν ἀν ὁμωδ' εἰ τῆ συνόδῳ τόπῳ, καὶ σημανθῆναι εἰς τῶτον ἀφικεῖας· γράφει δὲ τῶ βασιλεῖ, δι' ἐπισολῶν πυθεῖας πάντων τῶν ἀνὰ τὴν ἑω ἐπισκόπων, ὅπη ἐπιελέαν ἴην σύνοδον περὶ σπικεῖν ὡς ἑαρῶ δεχομῶν, τῶτο πᾶσι γεκεῖας δῆλον ἐν νικαία γδ, ὡς κεκηκότος τῶ τῶ δὲ ἐθνες Ἰποσειμῶν, ἢ καλῶς ἔχεν Ἰπέλας συνόδον ποιεῖν ὅτῳ βασιλεὺς ἰθλας ἐπισολῆς περὶ τῶταξεν τὰ βασιλείας γράμματα, τοῖς κατὰ ἐθῶ ἐπισκόποις ἐδήλωσε

A mandatum expectarunt : alii suam de fide sententiam per literas significarunt. Imperator autem ambigens quidnam agendum esset, scripsit ad Basilium, sciscitans ex eo quid de Synodo fieri oporteret. Ille laudata, ut par erat, Imperatoris pietate per Epistolam, allatisque à sacra Historia exemplis eum de clade Nicomediae consolatus, hortatur ut Synodum acceleret, nec ab incepto desistat, cum pietatis causa id operis susceperit : neve Episcopus ejus rei gratia congregatus, qui jam domo egressi & in itinere constituti essent, re infecta dimittat. Locum vero Synodo constituit Nicæam, vice Nicomediae, ut causa fidei illic definiretur, ubi primum tractata fuerat. Et Basilius quidem Imperatori hæc rescripsit, sperans se rem ei gratam significaturum, quippe qui initio Synodum Nicææ congregari decrevisset. His literis à Basilio acceptis, Imperator, primum quidem iussit ut incuntes aetate Nicæam convenirent Episcopi, exceptis his qui corporis infirma valetudine essent, ita tamen ut isti Presbyteros, aut Diaconos suo loco mitterent quos vellent, qui ipsorum sententiam significarent, & de rebus ambiguis confulerent, simulque omnes inter se de omnibus consentirent. Deinde ut decem legati ex Occidentis partibus, totidemque ex Orientalibus, quos Synodus communi sententia delegisset, ad comitatum mitterentur, relaturi quæ decreta essent : quò & ipse dispiceret, utrum illi juxta normam sacrarum scripturarum inter se mutuo consensissent, & de his quæ agenda essent, prout optimum factu sibi videretur, decerneret. Post hæc inito consilio, præcepit ut omnes Episcopi, ubicunque positi essent, aut in propriis Ecclesiis expectarent, donec locus Concilio designatus fuisset, mandatumque esset ipsis ut eò advenirent. Scribit interim ad Basilium, ut ex omnibus Orientis Episcopis sciscitetur per literas, quo in loco Synodum celebrari oporteret : ita ut sub initium veris ea res cunctis innotesceret. Neque enim commodum esse arbitrabatur, ut Nicææ Synodus fieret, cum ea Provincia terræ motibus vexata esset. Basilius itaque præfixis Epistolæ suæ Imperialibus literis, mandavit Episcopis per singulas

Provincias constitutis, ut quamprimum apud se deliberarent, & locum qui ipsis videretur aptissimus, indicarent. Cum vero, sicut in ejusmodi rebus fieri solet, non unum eundemque locum omnes elegerint, Basilus ad Imperatorem profectus est, qui tum Sirmii morabatur. Ibi tum alios quosdam reperit Episcopos, qui propter privatas necessitates eo advenierant, tum Marcum Arethufium, & Georgium Episcopum Alexandria. Cumque jam constitutum esset, ut Seleucia in Isauria Concilium haberetur, hi qui cum Valente erant: nam & iste tum aderat Sirmii: Anomceanorum hæresi faventes, operam dederunt ut Episcopi qui in comitatu erant, paratæ cuicdam fidei formulæ subscriberent, in qua nomen substantiæ non continebatur. Dum Synodus ingenti studio acceleratur, Eudoxius, Acacius, Ursacius ac Valens, & qui cum illis erant, cum apud se reputassent, ex omnibus ubique Episcopis alios quidem Nicenam fidem constantiter retinere; alios vero eam præferre, quæ in dedicatione Antiochenæ basilicæ edita esset: quarum utraque substantiæ nomen haberet, & Filium Patri undequaque similem assereret, ac si forte omnes in unum convenirent, opinionem Aetii quam ipsi probabant, eos proculdubio cõdemnatos, utpote à duabus illis fidei formulis dissentientem: id evicerunt, ut Occidentales quidem Arimini, Orientales vero Seleucia in Isauria congregarentur. Eo scilicet consilio, ut quoniam facilius est paucis, quam omnibus persuadere, ipsi bifariam divisi, utramque Synodum, si fieri posset, in suam sententiam pertraherent: sin minus, alteram saltem: ne communi omnium suffragio hæresis ipsorum cõdemnaretur. Ad has autem res perficiendas subsidio illis fuere, tum Eusebius Eunuchus, præpositus cubiculi, qui & necessarius Eudoxii, & ejusdem cum illo sententiæ erat: tum alii primores viri, qui Eusebio gratificari studebant.

Ἀπεδὴ διακέλευσας, καὶ τὸν ἀρέθριον τόπον ἐλάχει δηλώσαι οἷα ἡ Φιλίε ἐπὶ ταῖς ἰουδαίαις τὸν αὐτὸν τόπον Ἰππεξαμυρῶν πάλιν, ἀπέβηνελα πρὸς βασιλέα βασιλεὺς διέπειρε τότε ἐν σιρμίῳ καὶ καταλαμβαίνει ἐνθάδε ἄλλας τέπνας Ἰπποκόπης καὶ ἰδίας χρεῖας μάρκον τὸν δρεθασίον, καὶ γεάρηρον τοῦ ἐραπένας πρὸς αἰεὶν τὸ ἀλεξανδρῶν ὀκλήσιας δόξαν ἡ ἡδὴ ἐν σελευκίᾳ τῆς ἰσαυρίας χρεῖας τὴν σωδοῦν, οἱ ἀμοὶ ἐκλήθει καὶ γὰρ ἡ ἐδὲ τῶ σιρμίῳ ἐνεδήμει τῆ ἀνομοίων αἰρέσει χαίροντες, ἀπεδὴ ζεστέτα ερατοπέδῳ παρόντας ἐπισκόπους εἰς ἐμὸν πνα γραφῶν πῆσεως ἰπογράψαν, ἐπὶ τὸ τῆς ἐσίας ἐκ ἐνεκίετο ὄνομα ἀπεδὴ μῆνης ἡ τῆς σωδοῦς, λογισάμυροι οἱ ἀμοῦ εὐδόξιον καὶ ἀκάκιον, ἔρασακίον καὶ ἐκλήθει ὡς τῶ πανταχῆ ἐπισκόπων, οἱ μῆρτι οἱ καὶ αἰεὶ οἱ τῶ Ἰππὶ τῆ ἀφιερῶσαι τῶ ἀλλοχέων ἐκκλησίας ἐντεθεῖσαν ἰηλῶσιν ἐπὶ τέρα τὸ τῆς ἐσίας ὄνομα ἔχει, καὶ τῶ παντα ὁμοιον τῶ πατεῖ τὸν ἰὸν δσοφαίει κῆρας εἰ πάντες εἰς ταυτὸν σωθῆθωσιν, ἐτομῆς καὶ ἀφῆθῶν τῆς αἰετῆς δόξης, καὶ αἰετῆς ἐπήνην, ἀνλικυς ἐκαίερας ἀπάδδσαι κατῶρθεσι ἐδὲ μὲν δὸ τῆς δυσσεως, ἐν δαμῶσιν σωθῆθῶν ἐδὲ δὲ δὸ τῆς ἐσ, ἐν σελευκίᾳ τῆς ἰσαυρίας ἴνα ραδίε ὀνίθῶ ὀλίγες, ἡ πάντας πείθειν, εἰ μὴν δυνάτω, τῆδε καὶ ἐπὶ μεριδῆνες πῶρα σκιδιάσωσι σφισισμῶν φες χρεῖας ἐκαίεραν σωδοῦν εἰ ἡ μὲν, ἐπὶ τέραν ὡς ἐμὴ πᾶσαις ἰηφοῖς δσοχρηθῶσιν ναὶ τῶ αἰρέσιν σωθῆσθῶσιν ἡ αἰετῆς ταῦτα, εὐσεβίῳ ὁ τῶ βασιλέας οἷα πρὸς εἰς εὐνῆχῶ, εὐδοξίῳ ἐπιτήθει ὡν, καὶ ἀλλοῖς ὁμόδοξῶ, ἔ πολλοὶ τῶ ἐν δνωμαῖ, καὶ αὐτῶ εὐσεβίῳ φέροντες.